అనుకోని విరహం

"గుంటూరువెళ్లి పండక్కి అక్కయ్యనీ బావనీ పిలుచుకొస్తావట్రా?" అని మా నాన్న నన్నడగగానే ఎందుకో, వల్లమాలిన అనందమయిపోయింది నాకు లోపల; తక్షణం సరేనన్నాను. దానికి కారణం లేకపోలేదు.

గుంటూరు నాకు కొత్త. మా అక్కయ్య పెళ్లికి గావును ఒక్కసారి వెళ్లాను; దరిమిలా పరీక్షల మూలాన్ని వీలుచిక్కలేదు.

అయితే, గుంటూరులో చక్కని చుక్కలున్నారనీ, అక్కడ ఏరకానికారకం సులభంగా అందుబాటులో వుంటుందనీ, మొత్తంమీద అక్కడ జల్సావేరనీ, ఏవేవో వూహలు పైకివిడమర్చి చెప్పాలనిపించేవీ, చెబితే పిచ్చిపిచ్చిగా తేలిపోయి కనిపించేవీ, అస్పష్టంగా, అంచేత ఆకర్షవంతంగా మెదట్లో, ఎక్కడో, లోతుగా పాతుకుపోయి, ఎన్నాళ్లనించో అట్టడుగున వుండిపోయినట్టు అనుమాన ముంది నాకు. మరి ఈ భోగట్టా అడపాతడపా మా శంకరంగాడి సొంతడబ్బా వాయింపుల్లో వూడిపడిందీ, లేకపోతే, కాకినాడ గణపతి నవరాత్రుల్లోనూ, రాజమండ్రిలో శ్రీరామనవమి పందిళ్లకిందా, ఆచంటలో శివరాత్రి వుత్సవాల సందట్లోనూ చూచిన అంతులేని మేళాలలో, కళ్లు కట్టిన అందాల తూకంలో, మోజు కాస్త ఏమైనా గుంటూరు సీమవైపు మొగ్గుచూపిందేమో నేను మాత్రం చెప్పలేను.

అక్కడికీ అతిజాగర్తగా ప్రయాణానికి అరేంజిమెంట్లు చేసుకున్నాను; దాని పుణ్యమా అంటూ మధ్యాన్నమొక ప్యాసింజరుంది; దానిమీద ప్రయాణం సాగించాను; సాయంత్రం అయిదింటికల్లా గుంటూరు చేరుకున్నాను.

ఇంటిదగ్గర ముందుగానే మా బావగారి ఎడ్రసూ, వీధిపేరూ, ఇంటినంబరూ గట్టా జాగర్తగా ఒకచీటీమీద వ్రాసుకుని, భద్రంగా మడిచిపెట్టి, మనీపర్సులో వేసుకునే బయల్దేరానను కోండి. ఆ పూటకి ఏ హొటలులోనైనా లక్షణంగా భోజనాదికాలు నివర్తించుకుని రాత్రికి ఎక్కడైనా ఖులాసాగా కాలక్షేపంచేసి, ఉదయం సావకాశంగా మా అక్కయ్యగారింటికి వెడదామని

బుద్ధిపుట్టింది. ప్రొద్దుట మా వూరునించీ గుంటూరు చేరుకునే బండీ ఒకటి సరిఘ్గా ఆరున్నరకుంది. సరాసరి ఏడింటికల్లా మావాళ్ళ ఇంటికి చక్కా వెడితినా, ఉదయం ప్యాసింజర్లో దిగినట్టు ఖణా యించి బుకాయించవచ్చు. యం.యస్.యమ్. వాళ్లు పెట్టిన ఈ బళ్ల రాకపోకల అరేంజిమెంట్లూ అవీనూ, ఎంత రసిక జనానుకూలంగా వున్నాయీ, అని మురిశాను కూడా.

అసలు ఇలాంటి డిటెయిల్స్‌లో దొరికే అలవాటు లేదులెండి నాకు. ఉదయం వెళ్లేటప్పుడు కాలిబూటుమీద రోడ్డుదుమ్ము కొంచెం చిక్కగా అలుముకుని వుండేటట్టు చూచుకోవాలి; క్రాపు రవ్వంత చెరిగిపోయి కనపడాలి; అంతేగాని, అప్పుడే టాయిలెట్టు ముగించుకుని, పడకగదిలోనించి బయటికొచ్చినట్టు అఘోరించగూడదు; ప్రయాణపు బడలికా, చికాకూ నటించాలి; స్నానానికి తొందరపడాలి; వున్నాయిగా... అందులోనూ, మా అక్కయ్య అసలే ఆవలిస్తే పేగులేమిటి, నరాలుకూడా లెక్కపెడుతుంది. నాకు తెలియదూ?

రిక్షావాణ్ణి పిలిస్తే వచ్చి “ఎక్కడికండి బాబూ?” అంటున్నాడు. ఓ పావలా డబ్బులు చేతులో పెట్టి చిన్ననవ్వు నవ్వాను. అంతా అర్థమయిపోయింది వాడికి. వాళ్లు ఈ మాదిరి మూగభాషలో నిధులంటే నమ్మండి.

ఇక మేఘాలమీద రిక్షావెడుతోంది! మెయిన్ రోడ్డు తప్పించి, పక్కసందులలోకీ, ఇరుకుగల్లీలలోకీ, ఎన్నిమలుపులు తిరిగామో లెఖ్ఖలేదు; అది ఏ పేటో, ఏ సందో గుర్తులేదు.

ఆ డాబామీద చలవపందిరిమీదకి సన్నజాజితీగ ఎక్కిస్తున్న అప్సరస ఎవరది! రిక్షా దూరాన్నే ఆపుజేయించి వెయ్యికళ్లుచేసుకుని చూచాను. నిజంగా ఏ పర్షియన్‌బ్యూటీయో ననిపించింది. నాచూపులు కండపుష్టిగా బలిసిన ఆ మెడవొంపులమీద మూర్ఛలు పోతున్నయి. చిక్కని ఎరుపులోకి దిగని సాయంకాలపు పల్చని నీరెండజాడలు ఆ అమ్మాయి చెవులమీదనించీ చంపల నునుపుమీదకి దిగజారే మెత్తనిజుట్టు వంకీలలో బంగారపుగూళ్లు కట్టుకుంటున్నాయి. రాబోయే రాత్రికి చేసుకున్న ముస్తాబో ఏమో, ఆసౌందర్యం నిర్మలమైన నీలాకాశపు బ్యాక్‌గ్రవుండ్‌లో క్రిందనేలమీద దుమ్మూ, చెత్తా, చెదారమూ, వాసనా, కంపూ, వీటన్నిటికీ దూరంగా, అతీతంగా నిలబడి, కళ్లకి ఎంతో శుభ్రంగా, కడిగిన ముత్యంలా, కత్తిరించిన క్రొటన్ మొక్కలా... నాకు మతిపోయింది... ఏమిటిది త్రోవలో? ఎవరైనా చూస్తే?...

రిక్షావాడు నేను చెప్పకుండానే కనుక్కు చక్కావచ్చాడు: హనుమంతుడులాంటివాడు లెండి.

పేరు లైలా అట. ఎంతచక్కని పేరు! కొంతమంది పేరు మనిషికి తగ్గట్టు, అమిరి చక్కా వూరుకుంటుంది. ఎమ్యూజుమెంటు పార్కుల్లో డాన్సింగు చేస్తుంది. గుంటూర్లో నిలకడగా వుండదట; మర్నాడు ప్రొద్దుట మళ్లీ నైజాం వెళ్లిపోతుందట.

“రేటు పాతికండి బాబూ.”

నా గుండె ఆగింది. పర్సంతా ఖాళీ అయ్యేటట్టుందే... తల తడుముకున్నాను. ఏమిచేస్తాం?

తప్పుతుంది గనకనా - ఈ యుద్ధమొకటొచ్చిపడింది - అన్ని ధరలు పెరిగి కూచోలే?

"చూడు - ఒరేయ్ - రాత్రి 9 1/2కి - అయిదు రూపాయలు బజానా ఇచ్చిరా." అదక్కపోయినా ఇచ్చి రమ్మన్నాను. నేను మాటతప్పుతానేమోనని ఆ పిల్లకి అపనమ్మకముంటుందని కాదు; రాత్రికి ఆ పిట్ట నాచేతిలోనించీ జారిపోకుండా, వొక మోరల్ బైండింగ్‌లో పెట్టేదామని నా కట్టుదిట్టం నాది. ఆ లావణ్యంముందుకి ఒక సరసుడిగా మాత్రమే వెళ్లాలిగాని రేటు మాట్లాడడమూ, సెటిల్ చేసుకోవడమూ ఎడ్వాన్సు చెల్లించడమూ, - ఆ బేరాల తతంగమూ, అదీ - అబ్బ, నేను భరించలేను - చెప్పొద్దూ, ఒక బిజినెస్‌మేన్ రోల్‌లో ఆ అందంముందు నిలబడితే, నా రొమాన్సు గాయపడుతుంది.

"మీ అదురుష్టం బాబయ్యా - ఈ బస్తీమొత్తాని కిలాంటి సక్కనిసుక్క లేదంటే నమ్మండి (వాడి సర్టిఫికెట్‌కి ప్రత్యేకమైన విలువ ఇవ్వాలి మరి) - ఎలట్రీలాంటి పిల్లండి - ఈ రాత్రిగాని దాటితే మరి..." రిక్షావాడు తిరిగివచ్చి ఏమిటో అంటున్నాడు - ప్రతివాడికీ, ఎక్కడో లోతుగా, పిసిరంత కవిత్వం ఉండితీరుతుందటే నవ్వుతాము మనం.

"ఒరేయ్ - ఇంత చమక్కైన పిల్లకి ఈ బ్లాకవుట్ రోజుల్లో ఎలక్ట్రిక్‌లైటుతో పోలికలు తీసుకురాకు చూడు - ఇదేవీధి?" ఓ అర్ధరూపాయి వాడిచేతులో పెట్టి, పర్సులో మావాళ్ల ఇంటి ఎడ్రసు వ్రాసివుంచుకున్న చీటీ తీసి, దాని వెనకప్రక్క వ్రాసుకుంటున్నాను. పైనించీ ఆ గంధర్వకన్య ఓరకంట చూస్తోంది. నాకు తెలియకండానే, రక్తంలో ఏదో తియ్యని పరిమళం పాకుతోంది.

త్రోవమధ్య నోటుబుక్కు తీసినట్టు మనీపర్సు విప్పడమూ - పెన్సిలుతో మార్కు చేసుకోవడమూ - పోలీసులంపటమనుకుంటుందో ఏమో వెధవగోల - అలా అనుకోగూడదుమరి - ఎడ్వాన్సు ఎదురుతీసుకోలేదుగా నేను...

వెళ్లిపోయాను - ఒక్క చూపు అలా మీటి.

రాత్రి ఉడిపిహోటలులో భోంచేశి, లక్నో జరదా మిఠాకిళ్లీ బనాయించి, ఆ రాత్రికి మేడమీద ఓగది అద్దెకు తీసుకుని, నా సూటుకేసు గట్టా అందులో పారేశి, బూటుకి కొంచెం పాలిష్ తగిలించి, తలకి గుల్‌షబ్ హెయిరాయిలు పట్టించి, నేవీ బ్లూకోటూ, బ్యాటరీలైటూ, వేళ్లసందున త్రికాజిల్స్ సిగరెట్టూ నేను తయారై, వోరిక్షావాణ్ణి పిలిచాను.

అసలీ రిక్షావాళ్లు ప్రబంధయుగంలో మాయలు నేర్చిన దూతికలో, మాటలునేర్చిన రాజహంసలో అయివుంటారు; ఖర్మంకాలి, ఈయుగంలో ఆదరికంచెడి, రెక్కలు తెగి ఈ దుమ్ములో...

"ఎక్కడికండి బాబూ?"

పర్సులో చీటీ చూచి చెప్పాను.

"చౌత్రీవీధి - నంబరు 25"

ఎవరైనా వింటున్నారో ఏమిటో - మన సన్నాహమంతా బోగంవీధికని అందరికీ తెలియాలనా ఏం?

రిక్షా సాగిపోతోంది. ఈ బ్లాక్ అవుటువల్ల ప్రజలకి జపానువాడి విమానదాడిబాధ తప్పిందో లేదోకాని, సానివాడలో చల్లగా అడుగుపెట్టేవాళ్లకి, ఎగాదిగా విడ్డూరంగా చూచే వెకిలిమొహాల ఇబ్బందిమాత్రం చాలావరకు తప్పిందనే చెప్పాలి.

వీధులన్నీ మాటుమణిగాయి. గుంటూరికి మాత్రం సందుల ఇరకాటానికి అగ్రతాంబూల మివ్వాలిసిందే. పగలంతా రేగినదుమ్ము అప్పుడప్పుడే అణుగుతోంది, రిక్షావాడి వొంటిమీదా, నా నేవీబ్లూ కోటుమీదా గూడా. ఆ చెత్తకుండీల మధ్య నించీ, సైడుకాలవల మురికిమీదనించీ, (ఆ కాలవలో రిక్షాటైరు ఎప్పుడు పడుతుందోనని ఘడీఘడీకీ అనుమానమేనాకు) అటూఇటూ వాల్‌పేపర్లమీద సినిమాస్టార్లకి కొంటె కోణంగులు తగిలించిన బుగ్గమీసాల మెలికలలోనించీ, అబ్బబ్బ! భరించలేను... కాని, ఏమిచెయ్యను? నేను వెళ్లబోయే స్వర్గసీమకి - ఇవి దిద్దితీర్చిన పూల బాటలు! పిన్నీరుజల్లిన పావం చాలు!!

పది నిమిషాలలో చేరుకున్నాము - అదే ఆ ఎత్తరుగుల ఇల్లు - రిక్షా ఎక్కేముందు ఇంటినంబరు గూడా గట్టిగా జ్ఞాపకం శెట్టుకున్నాను లెండి, లేకపోతే, తీరామోసి, ఏ చెత్తాకానీముండ ఇంటోకో జొరబడగలను.

ఠీవిగావెళ్లి హాల్లో ఈజీఛెయిరులో కూచుని ఎదురుచూస్తున్నాను. ఎవరో ఒక కుర్రాడు తుర్రున లోపలికి పరిగెత్తాడు, బావ బావంటూ - ఓ రాత్రి సంబంధానికి - అప్పిడే - గుంటవెధవాయి! - తెల్లారితే సరి నా చెవినించీ తీసి మరొహాడిచెవికి తగిలించాల్సిన తియ్యని వరసలూ, వావులూ...

గుమ్మందగ్గిర అలికిడి

"తమ్ముడూ - కాళ్లుకడుక్కో."

గిరుక్కున తిరిగిచూచాను

మా అక్కయ్య!!!

ఇదేమిటి?

లోపల చైతన్యమంతా వొక్కసారిగా దిగజారి పోయింది. నాతెలివి తెల్లవారితే...

చీటీ మళ్లీ పరీక్షగా చూచుకున్నాను. నా శ్రాద్ధంలావుంది! చీటీకి ఎటువైపున ఏ ఎడ్రసు వ్రాసుకుని తగలడిందీ ఇప్పటికీ గుర్తులేదు.

ఇక ఖంగారెక్కువయింది. తుడుచుకోడానికి తువాల ఇచ్చి మా అక్కయ్య నఖశిఖ పర్యంతమూ తేరిపారజూచింది. ఇంకేముంది? కనిపెట్టేశే వుంటుంది. రైలుదిగివొచ్చిన ఆసామీ

లక్షణ మొకటైనా వుంటేనా మొహాన్ని!

అన్నన్నా! అసలాపిల్లని చూచినప్పుడైనా ఆ సందేమిటో, దానివాలకమేమిటో, ఆ పరిసరాలెలా వున్నాయో, వల్లకాడో, వశునపురమో, ఆ'టొపోగ్రఫీ' ఏమైనా కాస్త చూచుకుని గుర్తుంచుకుంటేనా? దాని చంపల నునుపూ, వాలుజడలో పువ్వుల తళుకూ చూడటంతోటే సరిపాయె!

ఇహనేముంది; కొంప మునిగింది! మా అక్కయ్య అసలూరుకోదు; మా నాన్నతో ఎలాగూ చెప్పకమానదు; మానాన్న అసలే చండశాసనుడు; ఆయనకి మా అక్కయ్య మాటంటే ఎక్కువ గురికూడాను. ఇలాంటి ఆచోకీగాని చెవికి సోకిందీ అంటే చర్మమొలుస్తాడు; ఇహ ఈదెబ్బతోటి కాకినాడ దుర్వాసుల్లా వొచ్చిపడతాడు. మా లాడ్జిలో శంకరంగాడితో ఆయన మాట్లాడడం కలిగిందా, ఇక చెప్పనక్కర్లేదు. నా అటెండెన్సు సంగతీ, పక్క ఇంటో నాయుళ్ల పిల్లతో సంబంధమూ గట్టా – మొన్న కాలేజీ గరల్స్ హాస్టల్‌లో పిట్టగోడ దాటుతుండగా నేను దొరికినప్పుడయిన అల్లరీ... ఒకటేమిటి? అన్నీ ఏకరువుపెట్టేస్తాడు; వాడికి మొట్టమొదటినించీ ఏడుపువున్నదే ఆయెను – నేనంటే – వాడితో మాట్లాడడందాకా ఎందుకూ? వాడి దయరీ చూస్తే చాలు – అసలు వాడు దయరీ అంటూ తెరుస్తా, నా బయొగ్రఫీకోసమేనని వొకగట్టినమ్మకం నాకు.

కాళ్లు కడుక్కుంటోవుంటే మా అక్కయ్య చూస్తూ అలాగే నిలబడిపోయింది. – అయ్యయ్యో! ఈ దిక్కుమాలిన లెవెండరువాసనా, గుల్‌షబ్ హెయిరాయిలు పరిమళమూ – వీటి గుమాయింపు ఆపుజెయ్యలేకుండా వున్నానుగదా!!

"చెల్లాయి ఆడుకొంటో వుంద్రా?"

అమ్మయ్య! పేచీలేని ప్రశ్న.

కానీ నేను ఎంతనిబ్బరంగా వుందామన్నా, నాచూపుల్లోకీ, నా చేష్టలలోకీ, దొంగతనం నాకు తెలీకుండా ఎప్పుడు ప్రవేశించిందో ఏమో, చేతులకి అరదండాలు వేశి నిలబెడుతోంది.

"ఏమిట్రా ఆ వేషమూ అదీను? దొరగారు ఏ బండిలో దిగినట్టిప్పుడు?"

పచ్చివెలక్కాయి గొంతుకడ్డం పడింది.

ఈ వెధవ ఖంగారులో అసలు మెదడు ఖాళీ అయిపోయింది. ఇప్పుడు రైలుబండి ఏదయినా అహోరించిందో లేదో తెలియదాయెను. ఎప్పుడు దిగినట్టు చెప్పడం? తెలివితక్కువ నాగమ్మని, గుంటూరుకి వొచ్చీపోయే రైళ్ల జాబితా కంఠస్తమైనా చూసానుగాను. ఇప్పుడెలా?

సాయంత్రం అయిదుగంటలబండీ కొచ్చాననీ, కాలేజీ హస్టలులో వోస్నేహితుడి బలవంతాన్ని అక్కడ భోంచెయ్యాలిసివచ్చిందనీ బొంకేశాను, అన్నిటికీ అతికేలా.

వేసిన పతకం బాగానే పారింది.

డాబా మీద పక్కలు వేశారు. ఈ ఇంటికి కూడా వో డాబావుంది; అదే కొంపముంచింది.

లైలా మళ్లీ జ్ఞాపకానికొచ్చింది. కాలమూ ఖర్మమూ తప్పి ఇలా తగలడకపోతే, ఆ రాత్రికి నాచేతులలో నలిగిపోవలిసివున్న అందం!! ఆ ధ్యాసలో మళ్లీ మనస్సు రెపరెపలాడుతోంది.

ఏ సినిమాకనో ఠలాయిస్తే?

మా బావ తమ్ముడు వెంకటేశం, నిక్షేపరాయుడు, సైంధవుల్లా అడ్డుపడ్డాడు. రెండో ఆటలేదట, యుద్ధం అడావుడి మూలాన్ని. ఈ యుద్ధమూ నాకోసమే వొచ్చినట్టుంది!

నెత్తురు పగ్గాలు తెంచుకొని ప్రవహిస్తోంది.

స్నేహితుడు ప్రొద్దుట బండిలో వెళ్లిపోతాడనీ, వాడిదగ్గర కొన్ని పుస్తకాలు తీసుకోవాలనీ, గబగబా అల్లిపారేసాను. స్నేహితుడెవరని నిగ్గతీశాడు;... సరె, అసలు మొదటి కొచ్చేలావుంది.

ఈ అబద్ధమనేది వున్నదే అది వస్తుతః పుటకలోనే సొట్టకాలేసుకుని బయలుదేరుతుంటే నమ్మండి. రవంతసేపైనా స్థిరంగా నిలబడగల శక్తి దానికి మహాతక్కువ. ఒక్కొక్క అబద్ధానికి ఒకవంద అబద్ధాలు బోటుపెట్టాలి. ఇంతజేసినా అవన్నీ అతికిచావక మొట్టమొదట చెప్పిన అబద్ధం ఏదోవొకవైపుకి వొరుగుతోనే వుంటుంది.

మా అక్కయ్య చురచురచూశింది.

అందరికీ పరీక్షలాయెను; మావాడు వూరికి వెడుతున్నాడూ అంటే నమ్మేదెవరు? నాకంటె సెప్టెంబరు ఛాన్సుగాబట్టి సరిపోయింది.

ఇక కళ్లుమూసుకున్నాను. మళ్లీ లైలా! అయ్యయ్యో! ఎంత చక్కని రూపురేఖలు!! అజంతా విగ్రహాలలోనే చూచాను ఆ అవయవాల పొంకం; ఆ చక్కదనమంతా, ఈ కాలవాహినిలో నాలుగు గడియలే అనుకోండి, ఆ రాత్రికి నాదినాదని పడ్డ బులపాటమంతా నట్టేట గలిసినట్టేనా? మళ్లీ ఎప్పటికైనా...? తెల్లవారితే నైజాంస్పెషల్ ట్రయిను ఎక్కేస్తుందాయెను! మళ్లీ ఎన్నాళ్ల కొస్తుందో? ఎప్పుడొస్తుందో? వొస్తేమాత్రం ఈ యౌవనపు మిసమిసలూ, ఇప్పటి సౌందర్యపుజిగీ అప్పుడుంటాయని ఏమిటి? మళ్లీ ఎన్ని చేతుల్లో నలుగుడుపడి నా వుళ్లోకి రాలుతుందో ఆ పువ్వు!!

ఇక ఎలాగూ వెళ్లడం పడదని స్తిరమయిపోయిం తరవాత, ఆ సాయింత్రం చూచిన అందం రెండింతలై కనిపిస్తోంది. ఏమిచెయ్యను?

ఆ గలభా ఏమిటో? ఆ చిన్నాడు - మా బావ అన్నగారి కొడుకుగావును - ఆరేళ్ల కుర్రకుంక - వాడంటే నాకు చెడ్డభయంగావుంది. వాడికి పుస్తకాలంటే మహాప్రీతిలా అవుపిస్తోంది. నాకోటు జేబులోనించి పైకి తొంగిచూస్తున్న 'సెక్సపిక్టోరియల్ గాని వాడిచేతులో పడిందా - లోపల నగ్నచిత్రాలూ దిగంబరదృశ్యాలూ అవీ - నలుగురు పిల్లకాయలనీ చేర్చి వో చిన్న ఎగ్జిబిషన్‌గాని తెరిచాడా, ఇంక నారహస్యానికి కాస్తా లంకాదహనమయి చక్కా వూరుకుంటుంది. ఆ జేబులో ప్రమాదకరమైన సరంజామా చాలావుంది. వాడు నాకోటుజేబుమీదికి దండయాత్ర సాగించక క్రితమే ఏ Scorched Earth Policy అయినా అమలుపరచకపోతే...

పక్కని షావుకారుమేడలో రేడియోగావును మెడ్రాసు మార్కెట్టు ధరలు ఏకరువు పెడుతోంది. అది అయింతర్వాత సూర్యకుమారి పాడబోతుంటే పీకనొక్కి ఆపుజేసి, ఇహ పక్క సద్దుకుంటున్నాడా గృహస్తు.

మా బావ నాపక్కనే పడుకున్నాడు 'సెంట్రి' లాగ. కొత్తగా ప్రాక్టీసు పెట్టాడులెండి - సివిల్‌కోడ్డులోవి పాతచింతకాయపచ్చడిమాటలు - వొకటే వూదర ఊకొడుతున్నానా లేదా అనే ధ్యాసకూడా లేదాయనికి.

పక్కగదిలో మాబావ రెండో తమ్ముడు రాము - ఫిఫ్త్‌ఫారం వెలిగిస్తున్నాడు లెండి - పంచతంత్రం భట్టీవేస్తున్నాడు - ప్రశ్నలూ సమాధానాలూనట. "దేనివలన ఎవరెవరు కలుసు కొందురు? దేనివలన ఎవరెవరు కలుసుకొందురు? చిత్రకేతుడనే కపోతరాజు..." హోరారెత్తించేస్తు న్నాడు... వీళ్లచదువులు చట్టుబండలుగాను - ప్రశ్నలు గూడా కంఠస్తమెందుకో?

గుండెకాయమీద సుత్తిదెబ్బల్లాతగులుతున్నాయి, ఈచుట్టుపక్కల అలికిడీ గోలా అంతా.

గంటలు వినబడుతూనే వున్నాయి - రకరకాల సందడి - అంతా అలుముకుపోయి మెదట్లో మసక మసగ్గా వుంది.

ఉద్రేకంతో ఒక్కసారి మంచం దిగాను.

ఏడీ? పక్కని మాబావ లేడే?

డాబామెట్లు నిశ్శబ్దంగా దిగాను.

వీధితలుపులు వోరగా తెరిచివున్నాయి ఇదేమిటి? బయటికి చల్లగా అడుగుపెట్టాను. ముడుచుకునే కలవపూవురేకుల్లా తలుపులు అతి నాజూకుగా వాటంతట అవే అనాయాసంగా మూసుకున్నాయి. స్ప్రింగ్ అరేంజిమెంటుగాని ఏమైనావున్నదా అనే ఆలోచన పట్టలేదప్పుడు నాకు.

తిన్నగా నడిచివెళ్లి రెక్కలు మొలిచినట్టు వాలాను ఆ యింటో. చీటీ చూడాలిసిన అవసరం లేకుండానే ఇల్లు దొరికింది తమాషాగా. లోపల పరుపుమీద సన్నజాజిపువ్వులు సగం వాడిపోయి కునికిపాట్లు పడుతున్నాయి. మంచంపక్కని (Mahagony Rocking Chair) మహాగనీరాకింగ్ ఛెయిర్‌లో కూచుని, టేబిలు మీద చైనావేస్ పక్కన తలానించి నిదరపోతోంది లైలా! నా లైలా! నా కోసమని చూచిచూచి సొక్కి సోలి నిదరబోతోంది పాపం! నాకోసమే? అలిసిపోయిన ఆ కళ్లమీద ఒక చిన్న తేలికముద్దుపెట్టుకుని, ముసిరిన మాగన్ను నిద్రని అతి సున్నితంగా తుడిచేదా మనిపించింది. కాని, రింగు రింగుల ఫిల్టులలో పిటపిటలాడుతున్న దండలకెగువని మజిలిను జంపరు పలకల కత్తిరింపుల్లో ఇమడక, రెండు పాయలుగా విడిపోతున్న ఆ వున్నతమైన వక్షస్సు వుబుకు... ఇక శరీరం ఎదురుతిరుగుతోంది. రక్తంలో వెయ్యికొరడాలు ఒక్కసారిగా ఛెళ్లుమన్నాయి అమాంతంగా కావలించుకుని మెడమీదా, నొసలుమీదా దొరికినచోటల్లా, చక చక చక, కసితీరా ముద్దులు పెట్టేసుకున్నాను. వాలుజడలో పూలచెండు పక్కున నవ్వింది.

"ఏమిటోయి - కలవరింతలూ నువ్వూను?" అంటున్నాడు మా బావ.

చూచుకుంటే మంచమ్మీద పరుపూ, క్రింద నేనూ తలగడా!

నేనుపడ్డ అలికిడి అలారం కింద పనిచేశిందో ఏమో, పక్కగదిలో కునిపాట్లు పడుతున్న రాము అది తెల్లారుగట్ట గావును) ఉలిక్కిపడిలేచి, దేనివల్ల ఎవరెవరు కలుసుకుంటారో మళ్లీ ఖచ్చితంగా వల్లె వెయ్యడం లంకించుకున్నాడు. వీడొక శకునిపక్షి నాకు?

వూచుపుచ్చుకుని లెంపకాయ కొడదామనిపించింది.

కాని ఎవరిమీద కోపం?